

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Be-
roedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het
Kermis-meisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van
Goud; 15. 't Verdrongen land van Saafunge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De
hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St. Nikolaas in 't
Feerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De
jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge;
35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinder
van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederlijke; 48
Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In
bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en
Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen
van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte
van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van
Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen
Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp;
90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes;
97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje;
110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. On-
schuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De
vonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128
De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132
Finneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oon-
fom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouter;
145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de
Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't
m 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdoonk; 158.
Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gerec-
toort een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van der
Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jong
Held; 169. Jacob van Atevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuur-
lijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte siaaf; 176. In de
vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd;
180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de
Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192
Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195
Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De
Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van
't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongens-
harten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groot-
Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's
Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 223. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman;
225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227.
Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De
Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine
Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in
Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldstrijd.

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Breda.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK.

Derde druk.

Nr. 154.

A HANS.

Het Berouw van den Strooper

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

Derde druk.

Nr. 154.

A HANS

Het Berouw van den Strooper

HET BEROUW VAN DEN STROOPER.

I

Baron Frederik van Wolhage zat op zijn kasteel. De knecht meldde hem dat iemand hem wilde spreken.

— Wie ? vroeg de baron, die geen gemakkelijke meester was.

— Pol Van Eenname.

— O, de kerel, die niet bij mij wil werken ! En nu komt hij zeker om werk vragen, Laat hem hier !

Een nog jonge man trad binnen. Hij had een open, eerlijk gelaat.

— Wel, wat is er ? vroeg de baron.

— Ik vond in het bosch een vrouw dood. En ik denk dat ze vermoord is. Er was bloed aan haar kleeren.

— Welke vrouw is het ?

— Ik geloof, dat ik ze dezen achternoen aan de kerk gezien heb. Maar ik ken ze niet. Ze was rijk gekleed.

— En waar ligt ze ?

— Bij de groote dreef.

— Goed, ik ga mee, zei de baron, die ook burgemeester was.

Hij riep twee knechten. Het was avond aan 't worden en een der dienaren droeg een lantaarn. Pol Van Eename leidde het groepje naar de sombere plaats. En ja, daar lag een vrouw levensloos. Ze was blijkbaar met een knuppel op 'het hoofd geslagen.

De baron stuurde een der knechten om de gendarmen.

— Wat een schurkendaad is hier gebeurd, zei hij. De vrouw is zeker beroofd geworden. Aan den hals zijn indrukken van paarden, maar het snoer is verdwenen, gestolen zeker. En geen ringen meer aan de vingers... Kijk, in de hand heeft ze nog de ketting van een taschje. Maar het taschje is ook weg...

— Arme vrouw, zoo om het leven komen, zei Pol Van Eename. Het is toch verschrikkelijk.

— Hebt u geen vreemde kerels in den omtrek gezien ? vroeg de baron.

— Neen, antwoordde Van Eename.

— De gendarmen moeten dadelijk een onderzoek doen en het gerecht in de stad kennis geven van deze misdaad.

Van Eename had zijn plicht gedaan en ging naar huis.

Hij woonde niet ver van daar, aan den zoom van 't bosch. Zijn vrouw Lydia verbeidde hem ongeduldig.

— Waar blijft ge toch ? Vroeg ze blij hem te zien. Ik ben zoo geschrokken... 't Was of ik iemand aan 't

schuurtje hoorde. Ik heb al meer iemand hooren voorbij loopen... En een uur of twee geleden was het of er iemand riep.

— De wind... of een konijntjes, een haasje... Maar toch is er in 't bosch iets wreeds gebeurd !

— Iets wreeds ! Ziet ge 't wel ! Wat dan ?

— Een vrouw vermoord...

Lydia maakte het teeken des kruises.

— Wie is het ? vroeg ze angstig.

— Een onbekende... En rijk voorzeker, want 'k ben haar dezen noen nog op de parochie tegen gekomen en ze zag er een voorname dame uit.

Hij vertelde nu welk tooneel hij in de dreef bijgewoond had.

— 'k Ben er ziek van kloor Lydia. Ik heb haar geroep om hulp en voorzeker de moordenaars ook gehoord... Alzoo aan uw eind komen..... 't Is toch wreed.

— Maar vergist ge u niet, vrouwke ?

— Neen... de kinderen aten hun avondspap, toen ik hoorde roepen... Ik ontgaf het me, omdat het nog al waaide... Maar dan later liepen er mannen voorbij. Dat weet ik heel zeker, want 'k hoopte nog dat het uw voetstappen waren. En weer later hoorde ik een nieuw gerucht... Wat juist weet ik niet...

Lydia was zelf nog jong en schoon, en ook frisch als een bloem uit 't bosch, waar ze geboren was. Maar nu verduisterde vrees haar gelaat.

— Slapen de kinderkens ? vroeg Pol Van Eename.

— Ja, al lang...

— Toch een keer zien...

Hij duwde een zijdeur open en nam de lamp van de kas. Het schijnsel viel nu op twee beddekens, waarin Emerance en Joris lagen, een meisje van vijf en een knaapje van vier jaar.

Hun lokken schitterden als goud, om 't frisch, blozend gelaat.

— Pas op, ge zult ze wekken, vermaande Lydia, die achter hem stond en vol geluk haar lievelingen aanstaarde.

Pol trok de deur weer toe.

— 't Zijn Engelkens, zei hij. Ik zou ze wel eens willen wakker maken om hun gesnap te hooren.

— Pas op, dat ge durft ! Als gij alleen meester waart, zoudt ge ze nog veel meer bederven.

— En nu doet moederke 't al genoeg, hé ? Wel ik zou ze niet gaarne missen voor al het goud van den Baron.

— Die doode vrouw had misschien ook kinderen, zei Lydia.

— O, het is erg...

— Ja, wreed ! Menschen kunnen slecht zijn !

— Konden ze den moordenaar toch vinden ! Hij verdient een goede straf...

De vrouw bracht 't avondeten op. Dan baden ze.

— God hebbe haar ziel ! bad Lydia, aan de vrouw denkend. O, Pol, en dat is in ons bosch gebeurd !

En dat gerucht aan ons huis... Ik ben benauwd van nacht...

— Kom, kom... dat is van de zenuwen... En 't gerucht... ge verbeeldt u dat.

— Neen, neen, die moordenaar is hier langs gekomen...

Ze rilde bij die gedachte.

— Ik zal eenige gebeden voor de arme ziele lezen... hernam Lydia. Welk een vrouw kan ze wezen !...

En Lydia knielde neer op den steenen vloer 't oog gericht op 't kruisbeeld aan den muur en bad.

II.

Pol Van Eenname was vroeg op. De ochtendschemer lag nog over het woud.

De man maakte de kachel aan. Dat deed hij elken morgen voor zijn vrouwtje. Al spoedig zong de waterketel. Lydia verscheen nu ook.

— Was u er nog wat onder gebleven! zei Pol.

— Och, ik heb toch zoo onrustig geslapen... En ik heb zoo akelig gedroomd...

— Dat is altijd zoo, na zulk nieuws...

— Ik heb in mijn droom geweend dat de tranen over mijn wangen rolden... Mijn kussen is er nat van! O, ik droomde dat de gendarmen u mee deden, Pol!

— Als de moordenaar toch niet!

— Ja...

Pol lachte luid.

— En gij natuurlijk vol verdriet... Dat versta ik!...

— Ik stond daar met de kinderkens en zag u gaan... En ze staken u in een donker kot...

— Ge hebt de nachtmerrie gehad, kind! Wasch u een keer goed. Ge zijt nog niet heelemaal wakker! En drink dan een potje koffie. Ik zal ze eens rap opschenken. Wel, daar hoor ik onze kapoenen ook al. We hebben te veel gerucht gemaakt. Hoor ze eens schetteren lijk de vogels op een zomerochtend!

De kinderen kwamen op hun bloote voeten naar de keuken geloopt, en vroegen aan hun ouders een kruisje. Dan hurkten ze zich rond de kachel, en snaterden dat het helmde door de kamer.

Pol had zijn vrouw een wenk gegeven en Lydia begreep wel, dat ze nu over den moord en haar droomen zwijgen moest.

— Ik gevoel me als een koning! riep Pol vroolijk. Tusschen zulke schelmen... en goed als brood. 't Is als in dat liedekje, dat ik in 't dorp hoorde...

— Zing het eens, vader, vroeg het meisje.

En 't klonk ontroerend bij dit tooneeltje:

Door mijn woning
Speelt een zonnig licht,
'k Voel me een kleinen koning,
In mijn grooten plicht.

Van Eenname had een schoone stem... en hij hield van zingen.

Lydia maakte 't ontbijt klaar, en weldra zaten allen rond de tafel. Daarna ging Pol 't bosch in. Hij begaf zich naar de plaats.

Gendarmen liepen stampvoetend in de dreef om zich te verwarmen. 't Was een frissche herfstmorgen. Er waren al nieuwsgierigen De doode was nog niet weggebracht. Men wachtte op het gerecht. Pol sprak wat met de gendarmen. Daar kwam de baron met zijn zoon. Kwaad keek hij naar Van Eenname.

— Gij staat hier weer. Moet ge niet werken ? vroeg hij.

— Meneer de baron, ik ben mijn eigen meester en de dreef is vrij voor 't verkeer, antwoordde Pol verontwaardigd.

— Gij zijt een vent zonder opvoeding, snauwde de baron.

— Wat belooft u, meneer de baron ? Ben ik van slecht gedrag ? Durft ge dat herhalen dat de gendarmen het goed hooren ?

— Ga weg !... Gij moogt hier niet staan. Ik ben de chef van de politie en heb het recht de menschen van deze plaats nu te verwijderen.

Van Eename begreep dat de baron als burgemeester dien maatregel nemen kon.

— Had gij dat seffens gezegd, hernam hij. Maar het is daarvoor niet noodig iemand eerst te beleedigen.

— Ga ! schreeuwde de baron.

Pol trok de schouders op en verwijderde zich.

— Een oproermaker, een slechte kerel ! zei de baron tot de gendarmen. Een kerel dien ge in de gaten moet houden, gendarmen. Hij wil niet werken voor mij. En waar leeft hij van ?

Door de laan kwam de postbode... De baron zag hem en wachtte op zijn brieven.

De baron nam zijn stukken in ontvangst... Dan keerde hij met zijn zoon naar het slot terug. Onderwege zag hij de brieven na. Eensklaps riep hij verbaasd uit:

— Lees dit eens !

Hij gaf zijn zoon een kort briefje over. Het was niet geteekend en luidde als volgt :

« Aan mijnheer den burgemeester-baron en 't ge- » recht.

« Dezen avond hoor ik van Pol Van Eename, dat » een vreemde vrouw in het bosch vermoord ligt. Mijn » geweten verplicht me, u te zeggen dat ik te voren in » 't bosch hout raapte... en daar Van Eename zelf » een voorname dame den weg zag toonen. Het was in » de Kapelledreef, die op de kasteeldreef uitkomt.

« Een halven nacht heb ik er liggen op peinzen, » of ik dit zeggen moest. Ik schrijf het nu nog en » breng den brief naar de post. Ik geloof dat het mijn plicht is.

Een die niet zwijgen kan »

— Is dat ernstig ? vroeg de zoon van den baron.

— Zeker, is dat ernstig... In zoo'n misdaad moet men alles opnemen, antwoordde zijn vader. En treft u niet nog meer nu de vreemde doenwijze van dien Van Eename ? Wie was gisteren de eerste en de eenige nieuwsgierige bij het lijk ? Hij ! Wie had de vrouw gezien ! Hij ! Hij wist dat ze er voornaam uitzag. Wie was er dezen morgen al dadelijk bij ? Hij ! Wie sprak gisteravond over den moord aan dezen briefschrijver ? Hij ! En dat moet gebeurd zijn vóór het vinden van het lijk. Jammer, dat de brief niet geteekend is. Maar we hebben een ernstig spoor.

— O, papa, Van Eename een moord plegen. 't Zou al te erg zijn.

III.

Het gerecht was op het dorp. Heeren uit de stad
Twee gendarmen kregen bevel Van Eename te halen.
Die moest het eerst ondervraagd worden.

Ze begaven zich naar de kleine woning bij het bosch.
De kinderkens speelden buiten en Lydia zat voor het
venster te naaien, toen de gendarmen op de deur toe-
traden. Vrouw Van Eename verbleekte en begon over
al haar leden te beven.

— Waar is de man ? vroeg een der gendarmen.

— Hij is niet thuis... Hij is naar Gent, om een be-
taling te doen.

— Wat moet hij betalen ?

— Pol is een levering van kolen gaan voldoen. Hij
komt met den trein van twee uur terug... Maar waar-
om moet hij komen ? Toch niet voor dien moord ze-
ker ! vroeg Lydia angstig.

— Ik weet het niet. Dus met den trein van twee
uur keert hij terug ?

— Maar zeg dan toch, wat is er ?

— We weten het niet.

De gendarmen gingen heen.

— Och, mijn angstig voor gevoel... hernam de vrouw

zeer verschrikt. Wat kan er toch gebeurd zijn ? Wat
moeten ze van Pol hebben ?

De gendarmen brachten de boodschap en men be-
sloot tegen twee uur een gendarm naar het station
te zenden, teneinde Van Eename dadelijk naar hier te
brengen... Men kon intusschen een huiszoeking bij hem
doen. Dat briefje was immers een ernstige beschul-
diging, welke een spoor kon aanduiden. « Van Eena-
me heeft een slechten naam, beweerde de baron en
steelt hazen. Hij is ook oproerig ».

Dat was Van Eename niet. Maar hij wilde niet bij
den baron werken en ja, hij had wel eens een haasje
gevangen.

De heeren van het gerecht begaven zich naar het
bosch. Onderwege kwamen ze Lydia en haar beide kin-
derkens tegen.

— Waar gaat gij ? vroeg de baron.

— Och, meneer de baron toch, ik ben zoo ongerust...
Er is daar een gendarm geweest, om naar Pol te vra-
gen... Waarvoor is dat ? Ik heb al heel den dag zoo'n
slecht voor gevoel.

— Welk voor gevoel ? vroeg de onderzoeksrechter
haastig, vernemende dat het de vrouw van den ver-
dachte was.

— Dat er iets gebeuren zou... Ik droomde vannacht
dat mijn man aangehouden werd.

De heeren wisselden een blik van verstandhouding.

— De bewijzen komen, zei de baron.

— Voorzichtig, waarschuwde de rechter.

Hij vroeg aan Lydia om mee terug te keeren.

— Maar waarom toch, meneer de baron ?

— We moeten eens bij u zijn.

Nog ongeruster volgde Lydia, aan elke hand een kleine. En weldra stond men voor de nederige woning. De heeren deden een huiszoeking.

— Hoe laat is uw man gisteravond thuis gekomen ? vroeg de onderzoeksrechter.

— Rond acht ure, meneere, antwoordde Lydia...

— Vóór of achter den moord ?

— Achter... Hij bracht me 't nieuws !

— En was hij lang weg geweest ?

— Den heelen achternoon... Hij is altijd op de baan, mijnheer ? Maar waarom vraagt ge dat ? Ge ziet hem niet als den plichtige aan, hé ? Zeg het dan !

— Niemand zeg dat...

— Hier !... kreet de rechter.

Aan den muur hing een kadertje met de woorden : « God ziet mij. Hier vloekt men niet », in roode letters onder een oog, dat in een driehoekje was gesteld

Van achter dat lijstje haalde de magistraat nu een bundel banknoten ...

— Papieren geld... Is dat van u ?

— Wat is dat ? vroeg de vrouw ontsteld en zooveel hebben wij niet. En zat het daar achter. Maar dat kan niet zijn !

— Ge hebt gezien, dat ik het er van daan haalde... Wist gij niet, dat het er stak ?

— Neen, ik, mijnheer ! En dat weet Pol evenmin !

Ik versta er niets van zooveel geld bij ons ! Dat moet iemand er achter gestoken hebben.

Lydia was nu zeer bleek geworden.

— Is er iemand bij u geweest, vroeg de magistraat.

— Neen...

— En waart gij altijd thuis ?

— Tot een kwartier geleden... Ge kwaamt me tegen...

— Dan zou er in dat kwartiertje hier iemand moeten binnen gekomen zijn...

— 't Venster van de slaapkamer stond open.

Dat is zoo den geheelen dag... Hoe dat geld daar komt, weet ik niet en Pol evenmin. Dat zweer ik u...

Lydia brak in snikken uit... en liet zich op een der biezen stoelen neervallen. Ze nam haar kinderen bij zich. De kleinen begonnen ook te schreien, maar de heeren zetten hun onderzoek bedaard voort. In huis vonden ze niets verdachts meer. Dan begaven ze zich naar stal en schuur. In 't 't laatste gebouw deden ze opnieuw een belangrijke ontdekking. Van onder bos-sen stroo haalde de rechter een knuppel.

— 't Wapen, zei hij. Er kleeft nog bloed aan... Zie die vlek !

— Waarlijk ! riep de baron ontdaan. Vraagt ge nog meer bewijzen ? Daarmee is die ongelukkige vermoord. En dan te denken, dat de moordenaar kalm bij het lijk kwam staan... Zulke huichelarij !

— O, dat gebeurt dikwijls, verzekerde de magis-

traat. Moordenaars komen meermalen naar hun slachters zien...

— Waar is uw man nu ? vroeg de rechter aan Lydia.

— Naar Gent, meneer... Dat heb ik aan den gendarm ook gezegd.

— Wat is hij daar gaan doen ?

— Een betaling... Van geleverde kolen... Mijn man doet handel en hij heeft aan boer Vincke een wagon kolen verkocht. Die had hij met wat krediet gekocht en hij is ze nu gaan betalen.

— Had de boer ze al voldaan ?

— Ja, verleden week...

— En uw man ging ze nu pas betalen ?

— 't Was zoo afgesproken...

— Wonderlijke samenloop van omstandigheden merkte de baron op. Misschien is hij de paarden van het snoer aan een heler gaan versjacheren...

— Ja, dat is mogelijk... We zullen hem aanhouden. Er zijn bewijzen genoeg.

De rechter had den knuppel achter zijn rug verborgen en vertoonde dien nu aan Lydia.

— Hebt ge dien stok nooit gezien ? vroeg hij. Er zit bloed aan en hij lag in uw schuur !

— Is die arme vrouw daarmee vermoord ! kreet Lydia. En in onze schuur ! Ha, gisteravond heb ik daar gerucht gehoord. Ik zei 't nog tegen mijn man maar hij wilde het niet gelooven ! Hij lachte nog met mij ! Vraag het maar... Ze hebben dien knuppel daar gelegd om aan Pol de schuld te geven.

— Maar zeg nu... o, ik smeeke het u... gelooft ge dat mijn man plichtig is ? kermde de vrouw, toen ze zag, dat de magistraten zich wilden verwijderen.

— Wij weten het niet... Er zijn bewijzen tegen hem... antwoordde de rechter.

— Bewijzen tegen hem ! Wie durft die schandalige leugens vertellen ! Pol, een moordenaar ! O, mijn arme kindekens, mijn dutskens, dat durven ze van uw vader peinzen ! God in den Hemel weet dat Pol tot zoo iets onbekwaam is ! Maar men wil ons in 't ongeluk brengen ! O, meneer... dat zult ge toch niet doen, hé... Mijn man meeledigen... O hij zou 't besterven ! En ik ook !

De heeren verwijderden zich.

Nog eenigen tijd hoorden ze het gekerm van de arme Lydia, die nu door nieuwsgierige dorpelingen omringd werd.

En 't gerucht deed de ronde.

— Pol Van Eenname wordt van den moord verdacht !

— Pol Van Eenname ! herhaalden velen en ze schudde 't hoofd en beweerden, dat het valsche laster was en hij niet in staat was tot zoo'n misdaad.

Anderen daarentegen mompelden, dat die vrijbuiters toch van iets moest leven en misschien maar zoogenaamden handel dreef om de menschen te misleiden

IV.

De trein stopte in het klein station. De eerste die afstapte was Pol Van Eename.

De gendarm ging dadelijk op hem af en zei :

— Ge moet met mij mee gaan...

Pol keek verbaasd op.

— Spreekt ge nu om te lachen of meent ge dat ? vroeg hij. Lydia's middagpot is gereed, en mijn maag rammelt

— Ge gaat met mij mee naar 't gemeentehuis. 't Parket moet u spreken.

— O, 't parket ! Waarom dat niet seffens gezeid ? 't Parket wil me hooren als getuige : omdat ik die arme vrouw ginder gezien heb...

Beide mannen trokken den steenweg op.

Eenige menschen zagen hen. En ze riepen : « Daar is de moordenaar ! »

— Wat! schreeuwde Pol, mij voor den moordenaar houden ? Is dat waar, gendarm

— Men zegt het.

De tranen sprongen Van Eename in de oogen.

— Ha, dat is het ! riep hij woedend. Ik ben gevangen. En weet mijn vrouw dat ? En mijn kinderkens ? Weten die, wat ze van hun vader durven zeggen ? Ik ga niet mee.

— Als ge niet meegaat, doe ik u de boeien aan, zei de gendarm.

Pol hoorde iets rammelen. De gendarm haalde de boeien te voorschijn. Als een razende sprong Pol over het veld weg. Hij wilde thuis zijn en weten, wat Lydia en de kinderkens gehoord hadden en of ze bedroefd waren. Hijgend kwam hij bij zijn woning.

Hij stormde binnen. Lydia zat aan tafel te schreien met de kinderkens naast haar.

— O, God zij geloofd, ze hebben u toch losgelaten ! juichte de vrouw. Arme Pol, wat moet gij in die oogenblikken toch geleden hebben. Hoe durfden ze het !

— Ze hebben mij niet losgelaten ! antwoordde de man op woesten toon. Ze zonden een gendarm op mij af, lijk op een moordenaar ! Maar 'k ben weggeloopt.

— Vlucht ! O ! ze zullen met velen zijn en ge zult niets kunnen doen !

— Ik vlucht niet, ik ben onplichtig !

— Maar ze zullen dat niet willen gelooven ! De heeren van 't gerecht zijn hier geweest en hebben geld gevonden.

— Hier geld gevonden ! riep Van Eename verschrikt.

De vrouw vertelde nu alles van de som, den ontdekten bebloeden knuppel... van 't gansche onderzoek. De jonge man scheen haar eerst niet te begrijpen. Dan brak hij in tranen uit.

— O, iemand wil ons ongeluk ! kreet hij. Wien heb

ik dan toch misdaan ? Lydia, ze willen ons ongeluk. En er zullen erge dingen gebeuren.

— O, ik had er wel 't voorgevoel van... De menschen kunnen toch slecht zijn ! Maar vlucht dan ! Ze zullen u meedoen.

En Lydia begon weer te snikken en te jammeren

— Mij meedoen... weg van u... en de kinderkens ! stamelde Pol. Maar neen, dat kunnen ze niet...

— Denk aan alles wat ze vonden !

— Dat heeft de moordenaar hier gebracht ! En dat geld... O, hij moet sluw en laag zijn. Zijt gij uit uw huis geweest ?

Lydia vertelde, hoe zij zich even verwijderd had... om nader nieuws te hooren. De kinderen omklemden angstig hun vader. Ze begrepen wel niet alles, maar wisten, dat de politie hem wilde wegdoen...

— Daar zijn de gendarmen ! riep de vrouw, door het raam blikkend. Nu is het te laat ! Doe geen geweld, Pol ! smeekte ze. Dan maakt ge het nog erger.

Pol trad buiten.

Een oogenblik stond hij daar met strak wezen, vonden blik, gebalde vuisten. Zijn vrijheidszucht sloeg heftig op... ook zijn gevoel voor recht ! En nu zou men hem tusschen gendarmen opleiden, als een boef, als een misdadiger, als den moordenaar van die jonge, arme vrouw, wier verminkt lijk hij gezien had, terwijl deernis door zijn hart sneed. En Pol voelde aandrang om zich op de gendarmen te werpen, uitschreeu-

wend dat de verdenking alleen reeds een schromelijk onrecht was.

— Ga mee, doet niets, zei Lydia weer.

Zij had altijd veel invloed gehad op haar echtgenoot en ook nu viel eensklaps de woede.

— Ik zal meegaan, sprak Pol.

Hij kustte zijn kinderkens.

— Vader komt rap weer, verzekerde hij.

Dan drukte hij zijn vrouw tegen zich.

— Houd u kloek ! fluisterde hij. Verlies geen moed en zorg goed voor Emerance en Joris... O, mijn lievelingen !

Van Eename werd weggeleid, geboeid nu ! Hij hoorde nog even zijn kinderen schreien. En de tranen stroomden over zijn wangen.

Van Eename werd op het gemeentehuis verhoord. Hij kon 't niet verklaren hoe dat geld en dien knuppel in zijn huis kwamen. De moordenaar moest het daar gebracht hebben... Lydia had gerucht gehoord aan 't schuurtje.

— Maar het geld was in huis, zei de rechter.

— Iemand moet het daar verdoken hebben, toen mijn vrouw uit was.

De bewijzen waren bezwarend. En Van Eename moest mee naar de stad als gevangene... Hij weende zeer...

En in zijn huisje was er vreeselijk verdriet.

Maar 's avonds kwam de barones. Ze troostte Lydia. De baron, zei ze, was misschien te haastig geweest,

De barones kende Pol Van Eenname en geloofde niet dat deze een moord zou plegen...

Lydia moest moed houden...

Het gerecht deed moeite om den schrijver van den brief te ontdekken. Maar dat lukte niet.

Het vernam dat de vermoorde dame aan het station afgestapt was. Ze moest op een kasteel een uur verder bij kennissen zijn... En dan zoo aan haar eind komen. Het was vreeselijk.

Er kwamen vreemde heeren. En de doode werd in een rouwkoets weggebracht om in de stad begraven te worden.

In de dagbladen schreef men over de misdaad. En men beweerde dat de moordenaar gelukkig spoedig ontdekt was.

Maar Lydia wist dat Pol onschuldig was. Ze vertrouwde op God, die de waarheid aan het licht kon brengen.

V.

Twee weken waren verlopen. En nog altijd zat Pol Van Eenname in de gevangenis.

Het was een wilde nacht. Lydia hoorde den storm loeien. En ze kon niet slapen. Ze dacht aan Pol... Ze bad voor hem.

De kinderkens waren in de rust.

Eensklaps schrok Lydia. Ze hoorde schoten. Er werd zeker in het bosch gestroopt. Pol had dat ook wel eens gedaan. Hij ving gaarne een haas. Maar Lydia had hem van dat gevaarlijk werk afgebracht en hem gezegd dat hij de wet moest gehoorzamen...

Na eenigen tijd hoorde Lydia een gebons tegen de deur. Ze stond op en kleeedde zich.

Aan de deur werd gekermd. Lydia deed open. Een man kroop binnen.

— 'k Ben geschoten, zei hij... De jachtwachters hebben me geraakt...

Lydia schrok. Deze man was Wilde Frans, een geweldige kerel, die dikwijls vocht. Ieder vreesde hem. Maar het medelijden overwon.

Vrouw Van Eenname hielp hem in huis. Ze haalde een matras en legde die op den vloer. Wilde Frans

was in de borst gewond. Bloed zijpelde door de klee-
ren.

— O, loop om den dokter kermde de strooper Ik
gevoel me zoo slecht...

Door dit weer naar het dorp ! En haar kinderen
alleen laten... Als ze wakker werden en schreiden en
uit hun bedje kwamen en Wilden Frans zagen...

Maar weer zegevierde het medelijden. Haastig sloeg
Lydia een doek om en ze liep, door den huilenden wind
naar het dorp. Ze keerde met den dokter terug. De
gewonde was nog bij zijn zinnen.

De geneesheer onderzocht en wiesch de wonde. Hij
verbond ze dan.

Hij verklaarde dat Frans niet vervoerd kon wor-
den. Lydia zei, dat hij hier kon blijven. Hij lag goed
op die matras.

— O, haal mijn vrouw ! stamelde de gewonde.

En weer trok Lydia er op uit. Ze kwam na een half
uur terug met Griet, de vrouw van Wilden Frans.

Griet was mager en had al veel armoede geleden.

— Dat komt er nu van ! riep ze tot haar man. Al-
tijd dat stroopen... Maar werken hebt ge nooit gedaan!

— Stil, zei de dokter, nu geen verwijten. Uw man is
ernstig ziek. Er is toch veel hoop op genezing. Maar
er moet hier rust zijn.

Den volgenden dag kwam de baron met gendarmen
En Wilde Frans werd even ondervraagd. Hij bekende
in het bosch te hebben gejaagd. Hij ontmoette jacht-
wachters en schoot naar hen. Ze schoten terug en Franc

werd getroffen. Hij had nog kunnen vluchten tot hier

De baron zei geen harde woorden en bleef niet lang.

Wilde Frans lag meer dan een week ziek. Hij sprak
weinig. Hij werd door Lydia beter verpleegd dan door
Griet. Dikwijls moest Lydia Griet aanmanen geen ru-
zie te maken.

Wilde Frans keek telkens naar de kinderen. Deze
kwamen bij hem en babbelden. Ze vroegen of Frans
hun vader zou terug halen. Ze toonden hem ook Pols
portret. En dan had de zieke menigmaal de tranen in
de oogen.

Op een namiddag riep Frans eensklaps :

— Lydia, ga om den baron !

Griet was uit om ergens te wasschen.

— Wat moet de baron hier komen doen ? vroeg
vrouw Van Eename.

— Ge zult het hooren ! Hij moet komen.

En Frans vroeg het zoo dringend, dat Lydia gehoor-
zaamde.

De baron kwam een kwartiertje na haar.

— Wat is er ? vroeg hij aan den gewonde.

— Vrouw Van Eename is zoo goed voor me en ik
ben een schurk, sprak Frans. Ik heb die vrouw in het
bosch vermoord !

— Wat !

De baron schrok. Lydia was bleek geworden... Ze
vouwde de handen... Ze dacht aan Pol.

— En ik wil niet langer zwijgen, vervolgde Wilde
Frans. Lydia verzorgde me beter dan mijn vrouw. En

die kinderen ook hebben mijn hart geraakt... Ze spreken altijd van hun vader. En ze zullen hun vader terug krijgen !

— Wel, zeg alles, zei de baron ontroerd.

Wilde Frans vertelde, dat hij de dame in 't bosch ontmoette. Hij vroeg ze geld. De dame zei, dat ze geen tuijaard hielp. Frans werd kwaad. Hij wilde haar tasch ontnemen. De dame verweerde zich.

— En toen voerde er als een duivel in me, zei Frans. Ik ben altijd een vechter geweest. Er mocht zich niemand tegen me verzetten. Ik sloeg met een knuppel. Ze viel, ze was dadelijk dood. Ik roofde alles. En toen werd ik benauwd. Ik vluchtte. Ik zag Pol Van Eenname in de dreef. En ik kreeg de leelijke gedachte de schuld op hem te werpen. Ik verborg den knuppel 's avonds in zijn schuur... Maar 'k was nog niet gerust. Ik had al dat geld... en 'k wilde Pols schuld nog bezwaren... Ik schreef den brief en toen doolde ik den volgenden dag hier rond het huis. Lydia en haar kinderen gingen weg. En ik sprong binnen en verborg een deel van het geld achter het kaderke. Ik wist wel, dat het gerecht het zou vinden... O, ik ben slecht geweest. Maar hier op deze matras heb ik veel liggen peinzen... En ik voelde, dat ik het geluk brak van brave menschen. Mijnheer de baron, voer me naar het kot. Daar moet ik zijn !

De baron was diep bewogen.

— Het is goed, dat ge de waarheid spreekt, zei hij. Dan stak hij Lydia de hand toe.

— Vrouw Van Eenname, vergeef me, zei hij oprecht.

— O, Pol komt vrij ! snikte Lydia.

— Ja... Maar ik heb ook schuld. Ik heb uw man verkeerd beoordeeld, omdat hij niet bij mij wilde werken. Dat kon ik niet verdragen. Ik was trotsch. Ik ben dikwijls onrechtvaardig. Dat zal veranderen... En nu zorg ik dadelijk voor de bevrijding van uw man.

— Kinderkens, vader keert weer ! juichte Lydia.

Wilde Frans lag te weenen.

— Bid voor mij ! smeekte hij. Ik heb zooveel kwaad gedaan...

— Ja, ik zal voor u bidden. God is barmhartig. antwoordde Lydia.

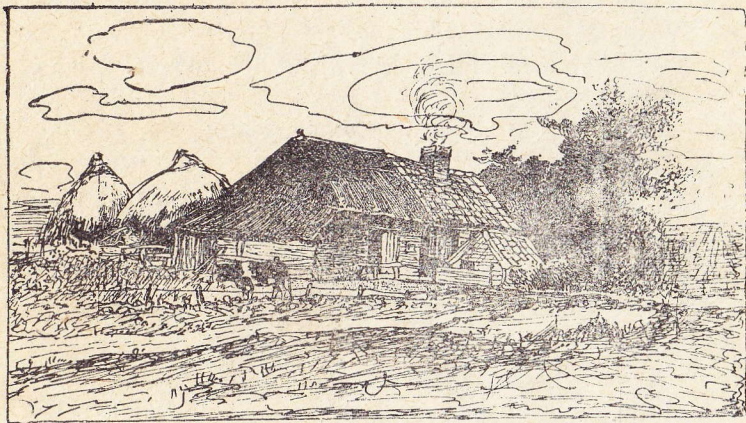
De baron spoedde zich heen. Zijn vrouw had hem dikwijls over Van Eenname gesproken, die toch nooit van slecht gedrag was geweest. En de baron had in die weken ook nagedacht. Hij was hard geweest voor Pol Van Eenname. Maar de bewijzen dan...

Nu was hij blijde over de bekentenis van Frans.

De heeren van het gerecht kwamen nog dien zelfden dag. Ze verhoorden den gewonde. Deze herhaalde zijne bekentenis. En hij zei, dat er nog van het gestolen geld onder den vloer van zijn stalletje zat. Griet wist er niets van...

Wilde Frans, die nu zoo gedwee was, kon thans vervoerd worden. In een gerij werd hij naar huis gebracht. De rechter zei tot Lydia dat haar man vandaag zou weer keeren.

Men vond het geld en de parelen van het snoer in de schuilplaats van den stal. Griet kwam aangelopen. Ze had het nieuws gehoord. « O, zei ze, sedert dien moord is mijn man nooit meer rustig geweest. Nu weet ik waardoor ».

Het huisje van Pol Van Eename.

Ze schold Frans uit. Deze werd naar de stad gevoerd.

't Was al donker toen Pol Van Eename zijn huisje binnen trad. Maar moeder had de kinderen opgehouden.

— Vader ! vader ! klonk het...

Wat een wederzien ! Er werd gelachen en geweend.
— Weer thuis ! Vrij ! Onschuldig bevonden ! O, weer thuis ! zei Van Eename bewogen.

Hij bracht dan later zijn kinderen te bed. En de ouders dankten God voor deze uitkomst.

Den volgenden dag kwamen de baron en de barones. En het werd verzoening. De baron bekende Van Eename verkeerd beoordeeld te hebben. Hij wilde dat goed maken. En hij zou Van Eename geld leenen om den handel uit te breiden... Hij wilde het ten geschenke geven. Doch dat aanvaardde Van Eename niet. Leenen wel, om flink de zaken aan te pakken...

Allen op het dorp waren blijde Pol weer te mogen begroeten als vrij man. En de baron hield woord : hij was nu een goede meester.

In het huisje van 't bosch woonde het geluk.

Wilde Frans stierf in het hospitaal van de gevangenis. Zijn einde was boetvaardig.

TOUWTJE SPRINGEN.

Ida springt gaarne in de koord. En ze kan het goed ook ! Haar vriendinnetjes mogen langzaam of rap draaien, Ida mist niet spoedig. Ze springt soms tot tweehonderd.

Moeder heeft haar dikwijls verboden zoo dikwijls achtereen te dansen, want dat is slecht voor de gezondheid.

Eens was Ida weer aan 't touwtje springen.

— Ik kan 't langst van allen springen, zei ze. Ziet maar !

De meisjes, die draaiden, telden. Ze waren al aan honderd, en Ida danste nog.

— O ! wat kan ze het lang volhouden ! zeiden de vriendinnen.

Ida gevoelde zich fier. Nog wilde ze niet uitscheiden. Ze zag bleek en snakte naar adem. De draaistertjes werden moe, maar lieten de koord ook nog niet los.

Eensklaps viel Ida. Haar mond stond wijd open en haar borst ging op en neer. Ze werd purper in haar gezicht.

Eenige groote menschen kwamen toegelopen. Ze droegen Ida in huis.

De verschrikte moeder zond om den dokter. Deze kwam spoedig. Hij gelukte er in, Ida weer bij te brengen. Maar het onvoorzichtig meisje is nog lang ziek gebleven. Vader en moeder verboden haar nu streng nog touwtje te springen.

EINDE.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Van A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een boekje, het is in de boekwinkels en bij veel dagbladverkoopers te verkrijgen aan 60 cm. per boekje. Elk deel is volledig. Waar geen winkels of verkooopers zijn, bestelle men bij

HANS-VAN DER MEULEN

— CONTICH —